

БЕСЪДИ

отъ УЧИТЕЛЯ

държани въ ОКУЛТНАТА ШКОЛА
на ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО.

22. януарий и 5. февруари 1920 г.
четвъртъкъ.

-
- I. Крѣтостта и смирението.
 - II. Електричеството и магнетизъмътъ.
 - III. Мѫченieto.
-

стенографски бѣлѣжки)

I.

КРОТОСТЪТА И СМИРЕНИЕТО.

„Вземете моето иго на себе си, и научете се отъ мене; защото съмъ кротъкъ и смиренъ по сърце“.*)

Ще ви запитамъ: коя дума е най-важна и най-съдържателна за гладния човѣкъ? — „Хлѣбъ“. — Коя дума е най-важна за жадния човѣкъ? — „Вода“. — Коя дума е най-важна за болния? — „Здраве“. — А за онѣзи, които се учатъ? На първите три въпроса отговорихъе добрѣ, но на последния — не можахте. Защо хлѣбътъ е най-важна дума за гладния човѣкъ? Сѫщиятъ законъ царува и въ живота; затова искамъ да ви наведа, да разбирате всички думи тѣй, както разбирате думата хлѣбъ. Като се произнесе думата „хлѣбъ“, веднага въ нашия умъ изпѣква силата, която той носи, животътъ, който той съдѣржа. И тѣй, хлѣбътъ е най-важната дума, защото не само задоволява глада, но доставя и необходимото на човѣка, да продължи по-нататъкъ своя пътъ. Коя дума отъ духовния свѣтъ съответствува на думата хлѣбъ? Понеже

се готвите за работа въ живата, желателно е да започнете да разбирате смисъла на думитѣ. Всичца вие сте били ученици въ отдѣления, въ класове, а нѣкои и въ висши училища, и знаете какъ учительтъ послѣдователно открива първата, втората, третата и останалите букви, послѣ учи какъ се съчетаватъ, слѣдъ това открива цифритѣ, съчетава ги и т. н. другитѣ прѣдмети. Думитѣ на земята играятъ сѫщата роля, и когато вие разберете тѣхния вжтрѣшъенъ смисълъ, ще видите, че тѣ сѫ величини. Напр., учительтъ ви каже да разложите числото 10. На колко части може да го разложите? На 2, на 5 и на 10. Ако го разложите на 2, на 5 и на 10, отношенията едни и сѫщи ли ще бѫдатъ? Ако двама раздѣлятъ 10 тѣ лева, всѣки отъ тѣхъ ще вземе по 5 лева; ако ги раздѣлятъ петима, всѣки отъ тѣхъ ще вземе по 2 лева, а ако ги раздѣлятъ 10 души, всѣки ще вземе по 1 левъ. Отъ гледището на земния животъ, вие бихте прѣдпочели да имате 5 лева, а не 2 или 1 левъ, но въ духовния свѣтъ всѣкога прѣпочитатъ единицата: тя има по-голѣмъ смисълъ, по-голѣма стойностъ, отколкото числото 5. Да допуснемъ, че баща ви е оставилъ наследство 5 кила жито въ хамбара и 1 кило на нивата по-сѣто — кое отъ двѣтѣ ще поискате при подѣлба? Когато мислите за себе си, за своето благо, вие имате 5-тѣ кила въ хамбара, а когато мислите и за другитѣ, тогава ще прѣдпочетете едното кило, по-сѣто на нивата. Важно е онова, що е посѣто въ нивата. Затова съвременнитѣ жени трѣбва

да се научатъ да съятъ. Вие знаете да прѣсъвате брашно, но вече готово, смлѣно, а не знаете да съете жито на низата, нито знаете врѣмето му — кога трѣбва да се сѣе. Съ това ви навеждамъ на вжтрѣшния великъ законъ, който е както първата нишка на чорапа. Какъ учите вашите дѣца да плетатъ чорапи? Първо, да направявътъ една примка, послѣ втора, трета, четвърта и т. н., които съединяватъ и оплитатъ едно колелце, и така вързватъ нагорѣ, като обрзуватъ редове единъ слѣдъ другъ. Плетенето е цѣло изкуство. А вие питате, дали има смисълъ човѣкъ да плете чорапъ. Да. Смисълъ на живота е сѫщо въ плетене — живо плетене. Нѣкои мислятъ, че, като посѣщаватъ школата, ще имъ се даце всичко нѣготово. Не, ще правятъ първо примки. Ученикътъ трѣбва да се учи да плете, а онзи, който не се учи, ще купува готови чорапи отъ пазара. Но, ако въ този свѣтъ има дюкяни, въ духовния нѣма, тамъ, отникждѣ не може да се куяятъ. Ако нѣкой не знае да плете, трѣбва да намѣри въ духовния свѣтъ други да знае това изкуство и още — да го обича, за да му оплете чорапи. Тамъ чорапите скоро се плетатъ. Ако нѣма кой да ви обича, нѣма да имате чорапи. Има една аналогия между земния и духовния животъ, вие това сами разбираете. Когато бѣхте дѣца, вие бѣхте радостни, весели, но, когато започнахте да останѣвате, настроението ви се изгуби. Защо? Защото на земния животъ сте давали по-голѣма стойностъ, отколкото той въ сѫщностъ струва. На тър-

говски езикъ казано: купите една къща за единъ милионъ лева, но, почеже цѣнитѣ се мѣнътъ, вие я продадете за 100.000 л., значи, губите 900.000 л. Въ случая това е щета. Вие оцѣнявате скжло земния животъ и сте готови да дадете за него всичко мило и драго, да жертвувате и умъ, и сърце. Това е една голѣма грѣшка. Не казвамъ, че трѣбва да прѣзирате този животъ, но за всѣко нѣщо трѣбва да се даде толкова, колкото то струва. Напр., единицата, двойката, тройката, четворката, всѣко число има своя особена стойност; но, ако дойде друго дѣление, при което единицата започва да се дѣли на по-малки части, двойката сѫщо, стойността на тѣзи числа още повече се намалява. Що се касае до земния животъ, вие трѣбва да научите вжтрѣшния му смисълъ, сир. живота на вашето съзнание. Въ какво седи силата на този вжтрѣшъ животъ? Да кажемъ, вие мислите, че вѣрвате въ Бога и се молите, но нѣмате една положителна опитностъ, че Богъ ви слуша. Нѣкой пѫть се случи, като се помолите за нѣщо, молитвата ви бива чута, но други пѫть не; тогава у васъ се зараждѣ съмнѣние, че може да ви слушатъ и не — нѣмате положителна опитностъ, да знаете защо нѣкой пѫть сте чути, а нѣкога не, сир. нѣмате опитността на Моисея, който е силно вѣрвалъ. Защо е било силно неговото учение? Защото е учель за единъ Богъ, когото познавалъ. Той винаги е казвалъ: „Тѣй рече Господъ“. Вие сте християни, вѣрвате въ Христа; питамъ ви: колцина отъ васъ имате прѣживѣ-

вания, по които да познавате Христа, не както е бильт на земята, но както е сега? А тази опитност е необходима, и къмъ ней тръбва вие да се стремите. А за да я добиете, тръбва въ душата си да имате дълбоко смирене. Защо ви е необходимо смиренето? Христосъ казва: „Елате при мене, защото азъ съмъ кротъкъ и смиренъ по сърце“. Какво разбирате подъ лумите кротост и смирене? Кротъкъ и смиренъ човѣкъ не се подразбира, че тръбва да стане мостъ на всички. Не. Кроткиятъ и смирениятъ човѣкъ не е най слабиятъ, той е най силниятъ човѣкъ, който зло не прави, и най умниятъ, който никога не допуска лоши мисли. Много отъ васъ съзнавате, че правите грѣшки, и ви става тѣжно; но, за да ги избѣгнете, дѣлте качества сѫ необходими за сърцето ви — кротост и смирене. А тѣ се придобиватъ при най-голѣмѣ изпитания и мѫчнотии въ живота а не при охоленъ животъ. Тѣ не се добиватъ въ търговски дюкянни, нито въ училища, нито въ църкви. Ще ме запитате: тогава, гдѣ се добиватъ? Ще ви отговоря съ едно сравнение. Ако желѣзото ви запита, гдѣ може да добие свѣтлина и топлина, какъ ще му отговорите? Въ огнището, за която цѣль е потрѣбно духало и ковачъ. Сега направлявамъ мислите ви къмъ този законъ, да измѣните вашия погледъ върху нѣщата. Дѣ се намира това огнище въ човѣка? Въ сърцето. Вашето огнище готово ли е за работа? Човѣшкото сърце не е тѣй просто, както желѣзарското, защото върху него се коватъ цѣнни мисли. За това огнище

съ необходими вжглици. Вжглищата може да бждатъ дървени или каменни. За сърцето също необходими ли съ такива вжглища? Да. Съвръменните техники, вмѣсто да употребяватъ вжглиша, служатъ си съ електрически токъ, който дѣбиватъ отъ различни киселини. Този земенъ огънь може ли да пренесете въ сърцето? Какъ се трансформира тази енергия? Любовта е токътъ, който трансформира нашето сърце, затова тя трѣбва да се пусне въ него. Ще ви попитамъ: кои съ вжглищата, необходими за стопляне на стомаха? Храната. Значи, житото съставя вжглищата за стомаха. Кои съ вжглищата за бѣлите дробове? Въздухътъ. Кои съ вжглищата за човѣшкия мозъкъ? Мислитъ. Да приложимъ тази аналогия и въ духовния животъ, за да го разберемъ. Може ли да става горѣние въ огнището, ако нѣма течение на въздуха? — „Не може“. Тогава, кое е въздухътъ въ духовния свѣтъ? Мисъльта. Слѣдователно, ние трѣбза да я пуснемъ въ нась, за да стане горѣние.

Когато човѣкъ иска да произведе вжтрѣшна топлина, необходима за създаване на онова, което желаете, непрѣмѣнно мисъльта трѣбза да тече. Отъ опитъ знаете що прави духалото отвѣнка. Мисъльта се събужда прѣзъ петь канала, а тѣ съ петьтъ чувства, или сѣтива. Да допуснемъ, че вие живѣете въ нѣколко стаи, дѣто въздухътъ е нечистъ, и тѣзи стаи се съобщаватъ една съ друга чрѣзъ специални отвори, душници; тогава, ако покварениятъ въздухъ влиза отъ една стая въ друга, вашето положение ще

се подобри ли съ това? Не. Вие тръбва да внесете въ стаите пръсень въздухъ отвънъ, отъ природата. Това значи, че, ако желаете да освъжите вашия умъ, мислите ви тръбва да прииждатъ пръко отъ Божествения свѣтъ? Съврѣменните учени хора могатъ да сглеждатъ въздуха, да го прѣвърнатъ въ течность, а послѣ и въ твърдо състояние, тъй че, ако вие приемете една сѫстена мисъль, като разбирате законите, ще можете да я прѣвърнете въ течно, а послѣ и въ въздухообразно състояние, и така ще се научите да мислите. Ако не знаете да прѣвръщате състоянието на мислите, то, като приемете една твърда мисъль, ги ще ви поврѣди. Затова Апостолъ Павелъ казва: „Твърдата храна е за силните“. Кой отъ васъ знае да прѣвръща мислите си? Малцина. За васъ още работятъ по-голѣмите ви братя. Вие гледате какъ тѣ изкусно работятъ върху васъ, и си казвате: „Тази работа е черна, тя не е за насъ, ние сме благородни, родени сме за по-благородна работа“. Не, отъ тамъ ще започнете. Допуснете, че нѣкога ви измѣчва едно желаніе, което нѣщо често се случва, и затова нѣкакза топка ви е легнала на сърцето, което болно се свива. Каква е тази топка, какъ тя свива сърцето ви? Какво е свиването? Съврѣменната наука казва, че тѣлата отъ студа се сеиватъ, а отъ топлината се разширяватъ. Слѣдователно, когато усѣтите, че сърцето ви се е свило, казвамъ, че у васъ има отрицателни желания и мисли, като: умраза, зависть, негодуваніе и пр. Тази умраза може да

е въ вашето съзнание, да я виждате, а може да излиза кармически отъ вашето подсъзнание, да не знаете причината ѝ, и да усъщате сърцето си свито. Отъ това свиване на сърцето често пжпътъ се развива. Мнозина страдате отъ развивъ пжпъ. Не е май приятно да се развие нѣкому пжпътъ, затова българите гледатъ да го завиватъ. Ще ви обясня какво нѣшо е развитиятъ пжпъ. Знаете, че, когато дѣтето е въ утробата на майка си, се храни чръзъ пжпа си. Когато храните вашите дѣца събiberонъ, ако той се развие и отгушки, дѣтето не може да се храни. Сега вие си мислите: „Проста работа е това нѣщо, съ пжпъ ли ще се занимаваме?“ Най-голѣмите страдания на хората, казвамъ ви, сѫ въ това разиване на пжпа: щомъ се развие пжпътъ въ духовно отношение, човѣкъ нее нормаленъ, въ неговите чувства има нѣкаква аномалия. Навиването на този стомашенъ мозъкъ не е нищо друго, освѣнъ поставяне силитѣ му въ активно състояние, сир. да станатъ тѣ положителни.

Слънчевиятъ вжзель служи повече на човѣшкия магнетизъмъ, а мозъкътъ — на електричеството. Тѣзи двѣ течения се прѣкръстосватъ. А на мястото дѣто става това прѣкръстосване, се образува движение. Които страдатъ отъ неврастения, усъщатъ едно особено пъллене отгорѣ надолу, това сѫ молекулитѣ на електричеството, които лазятъ по нервната система. Когато дойдатъ въ съприкосновение съ магнетизма, веднага се усъща една

топлина, която се развива отдолу нагорѣ. Слѣдъ това неврастениците отново усъщатъ едно изстиване, послѣ пакъ стопляне и т. н. При тѣзи рѣзки промѣни човѣкъ се простудява. Въ духовния свѣтъ не се търпятъ тѣзи рѣзки промѣни. Между главата и симпатичната нервна система, или слънчевия вжzelъ, трѣбва да има правилна обмѣна, или, казано на другъ музикаленъ езикъ, трѣбва да има хармония между ума и сърцето. Сърцето функционира чрезъ стомашния мозъкъ, а умътъ — чрезъ нервната система. Всички духовни хора, които искатъ да се тониратъ, могатъ, защото има начини за тониране на мозъка, на симпатичната нервна система. Това тониране е необходимо, защото, ако жиците на нервната система не сѫ подгответи, мислите и чувствата не може да се прѣдадатъ на външния свѣтъ правилно. Може да се направи нервната система тѣй чувствителна, че най-малкото побутване да ѝ причини болка. При всѣко побутване или при всѣко криво поглеждане вие кипвате. Поглеждането накриво не е нищо друго, освѣнъ токове, които излизатъ отъ вашите очи. Токовете на мисълта сѫ най-силните, и тѣ не се регулиратъ прѣко отъ човѣшката воля. Трѣбва да се научите да регулирате очите си. Като погледнете нѣкого, трѣбва отъ този погледъ невидимиятъ свѣтъ да изпрати своето благословение. Въ всички хора, които искатъ да се учатъ, има желание не да даватъ, а да взематъ. Тѣхните очи не сѫ като кюнци, прѣзъ които се прѣпраща вода, а сѫ като смукала, помпи. Та-

кива не тръбватъ. Обмъната тръбва да става правилно — колкото взимате, толкова и да давате. Живата природа никога не търпи фалшъ. Ако даде 1 кгр. вълна, тя ще ви каже: отъ тази вълна при прането ще се изгуби толкова, при преденето толкова, и ще стане чиста, хубава вълна 700 гр., значи, 300 гр. се губятъ. Ако отъ тези 700 гр. изгубите още, тя ще ви пита, дъде е тази вълна, и ще ви покаже, че сте немарливи. Отъ 300 гр. изхвърлена вълна една жена може да си направи цѣлът костюмъ. Вие не успявате днесъ, защото изхвърляте много отъ вълната. Дойде едно чувство, вие казвате: „А, това чувство навънъ, друго ще взема“. Това изхвърляте, онова изхвърляте, и посрещнете дойдете при вашата жива майка, която казва, че вълната ви не е останала 700 гр., а само 300 гр. Това се дължи на обстоятелството, че у васъ нѣма онова смирение и кротостъ, които е ималъ Христосъ. Вие идете съ онѣзи понятия за ваше минало величие, съ които сте били на не-бето. Не, тукъ не сте царски дъщери. За Христа се казва, че, като се намѣрилъ въ рабския образъ и подобие на човѣкъ, смирилъ се. Вие сте идвали на земята много пѫти, и сега сте дошли да се учите, но, за да се научите, тръбва да разбирате основните закони, които Богъ е вложилъ въ живота. — Ще ви оставя слѣдната основна мисъль: законите нѣма да се изменятъ за вашите прищѣвки, дали знаете, или не. Дали сте богати или бѣдни, дали сте чули или не; живиятъ законъ не извинява никого, за никого

той не се измъня. Начинътъ, по който може да правимъ добро, е единъ, той не се измъня. Отъ Божествения свѣтъ се изисква, щото отношениета, които имате единъ къмъ другъ, да бѫдатъ чисти — ни повече, ни по-малко. Отношенията ви трѣбва да бѫдатъ, като на хлѣбarya, комуто даватъ брашно първо качество, и споредъ закона знае се каква тежестъ, каква чистота трѣбва да има това брашно, но той взима частъ отъ него, скрива го и туря по-просто, а съ това разваля хубавия хлѣбъ. Туй изкуство вие често практикувате, сир. разваляте хубавите чувства, които Богъ ви е даль, примѣсвате ги съ лоши. Но отъ невидимия свѣтъ често ви правятъ ревизия, и ако видятъ, че хлѣбътъ ви е примѣсенъ, глобяватъ ви безпощадно. Бѣгъ е справедливъ къмъ всички дѣйствия. Когато грѣхъ несъзнателно, той ни извинява, но, когато грѣхъ съзнателно, той ни държи отговорни. Всички искате да се учате, да вършите волята Божия, но питамъ: защо не започвате? Казвате: „Не знаемъ“. Незнанието не е абсолютно, вие знаете много работи. Отъ това, което знаете, трѣбва да се стремите къмъ онова, което не знаете. Ако сравните едно низше животно съ човѣка, има голѣма разлика: нему трѣбва дѣлго врѣме, докато се запознае съ основните елементи на живота, защото въ всѣки животъ има елементи, които трѣбва да се владѣятъ. На първо място, като правило, ще знаете да пестите енергия, а да иждивявате врѣме. Енергията се набавя много мѣчно. Това виждате въ различ-

нитѣ болни, като неврастеници и др. Силата, която Божъ ви е вложилъ, иждивявайте я разумно. Не ви гозоря за изгубенсто вече, но за това, което е останало, него задръжте, него употребете разумно. Не ви втълпявамъ мисълта да го пазите, но да го иждивявате разумно. Когато човѣкъ е здравъ, той никога не губи енергията си. Но, когато започнатъ да се образуватъ тѣзи вътрѣшни празнини, енергията сама по себе започва да изтича навънка отъ васъ, и тогава вие заприличвате на една счупена стомна. Знаете ли какво правятъ съ такава стомна? Заливатъ я съ восъкъ, съ това-онова, но то е само временно. Не искамъ да дойдете до положението да лѣпятъ вашите пукнатини съ восъкъ. Христосъ казва: „Елате при мене, азъ съмъ кротъкъ и смиренъ по сърце“. Когато човѣкъ придобие това изкуство — да стане кротъкъ и смиренъ, той ще забѣлѣжи въ себе си единъ вътрѣшенъ процесъ на подмладяване. Кротостта и смирението сѫ единъ методъ за лѣкуване отъ разни неджзи.

И тъй, въ първия урокъ поставете си като основа тѣзи два елемента: кротост и смирение, и да видимъ кой отъ васъ ще вземе премия. Когато нѣкой ученикъ е усвоилъ изкуството да шие, да рисува, да свири или какво и да е друго изкуство, провѣрява се, какъ е научилъ прѣподаденото; така ще провѣряватъ и васъ. Говоря ви върху кротостта и смирението, защото много отъ васъ мислятъ, че и безъ тѣзи качества може. Не, тѣ сѫ основата на земния

животъ, и крачка напрѣдъ не може безъ тѣхъ. Никаква тайна, никакво изкуство не може да научите безъ кротостъ и смирение — тѣ сѫ капитальтъ. Казва се: Богъ на гордѣливи є се противи, а на смиренитъ дава благодать -- условия за развитие. Може да се докаже чрѣзъ статистика, че всички велики, учени хора, които сѫ дали нѣщо на свѣта, които сѫ направили нѣщо за доброто на човѣчеството, които сѫ го подигнали крачка напрѣдъ, сѫ били смирени и кротки хора. За Моисея се казва, че билъ най-кроткиятъ човѣкъ между тогавашните хора. Него-вите ученици всички свои погрѣшки сѫ туряли на неговия грѣбъ, и той ги е понасялъ. Тѣ убиваха хората и казваха: „Мойсей тѣй рече“. Моисей имъ казваше да изкоренятъ своите погрѣшки, а тѣ си казваха: „Хората и говедата се изкореняватъ по-лесно отколкото погрѣшките“.

Ще ви наведа на едно положение, за да размишлявате. Когато наблюдавате пукването на зората, вие се взирате къмъ изтокъ, дали има нѣкаква промѣна на хоризонта. Ако небето е ясно, промѣната е по-рѣзка; ако е облачно, мрачно, промѣната по-мжечно се забѣлѣзва. Ако искате да видите дали у васъ има такова зазоряване, накждѣ ще се обрнете? Кждѣ е вашиятъ изтокъ? Намѣрете дѣ е изтокъ, дѣ е западъ, съверъ и югъ, дѣ е вашиятъ зенитъ? Ще ви запитамъ друго: дѣ е вашиятъ тропически поясъ? Като се върнете дома, започнете да мислите малко по-серииозно. Направете слѣдния опитъ. Раздразнятъ ви нѣщо дѣцата или

междътъ ви, веднага ви става тъмно, имате вечер въ себе си — излѣзте да видите дали вашето небе е облачно или ясно, дали има буря, гърмотевица или е безоблачно, тихо. Ако не-бето ви е ясно, има малко свѣтлинка, но скоро тя се изгуби, за васъ настава тъмнина, нощъ — това показва, че вие не очаквате зората. Какъвъ е вашиятъ методъ, когато се измѣни настроението ви? Имате да изплащате една по-лица отъ 10.000 лева, но нѣмате пари, вашего настроение е мрачно; дойде нѣкой вашъ приятел и ви даде тази сума, веднага ви свѣтва — настава зора. Забѣлѣжете отъ кое място на вашия умъ ще се появи зората. Другъ примѣръ. Нѣкой пѫть се намирате въ трудно положение, вашето небе е като единъ връшникъ, нѣма изходенъ пѫть; вие започвате да се молите, веднага у васъ се заражда една малка надежда, като свѣтълъ лжъ, който малко по малко започва да блѣсти по силно. Слѣдете откѣждѣ иде това чувство. Тѣзи нѣща ставатъ почти всѣки денъ съ васъ, но не ги наблюдавате. Локализирайте мястото на тѣзи явления. Нѣкои приличатъ на онзи българинъ, който миналъ покрай единъ кладенецъ, на вжжето на който били закачени дѣлъ кофи за вода; пусналъ вжжето въ кладенца и напоилъ добитъка си; но, като си тръгвалъ, дотрѣбало му вжже за колата, взель че отрѣзалъ това, на което били закачени кофите, свѣршилъ съ него работата си и си заминалъ. Слѣдъ малко врѣме той пакъ минава прѣзъ сѫщия пѫть, иска да пие вода, но вижда, че

нѣма кофитѣ, и си казва: „Бре, кофитѣ ги нѣма тука“. Така хората сами развалиятъ своето щастие — отрѣзватъ вжжето на кофитѣ, а послѣ се чудятъ, че ги нѣма. Азъ правя уподобление. Двѣтѣ кофи — това сж кротостта и смирението. Безъ кофи нѣма съ що да напоите душата си. Вжжето, което дѣржи кротостта и смирението, го нѣма. Втори путь, като дойдете при мене, искамъ да турите вжжето на мѣсто, отдѣто и да е, да го купите. Вие може да се съмнѣвате въ успѣха и да казвате, че сте стари, та нека вашите дѣщери да учатъ. Ако всѣка майка казва така: „Нека дѣщеря ми учи, за мене не е тази работа“, нищо нѣма да направиге. 8.000 години се на дѣщеритѣ си се уповавате. Вашата истинска дѣщеря не ви напушта. Ако ви напусне, тя не е дѣщеря. Синъ, който напусне баща си, той не е синъ.

Чрѣзъ кротостта и смирението иде Божията благодать. Въ кѫща, дѣто иматъ тѣзи качества, има здраве, сила. Пазете се отъ лоши мисли, отъ гнѣвъ, защото тѣ отниматъ силата ви. Лошитѣ хора знаятъ начина, по който да ви лишатъ отъ силата ви, както негритѣ, когато отиватъ да ловятъ слонове, прѣрѣзватъ на двѣ мѣста мускулите на заднитѣ имъ крака, и тѣ клѣкатъ. Човѣкъ трѣбва да има броня противъ лошитѣ нрави, да не изгуби силата, която Богъ му е даль. Затова Писанието казва: „Лошитѣ общества развалиятъ добритѣ нрави“.

Въ тази школа ще трѣбва първо да се научите да творите, да бѫдете носители на добри

мисли, добри чувства, да се образува една хармония помежду ви. Тогава много отъ знанията ще дойдат естествено, и свѣтлината ще проблѣсне. Като ви гледамъ, виждамъ, че всичко у васъ е разбѣркано. Това показва, че кофитѣ ви не сѫ съединени съ вѣже.

И тъй, като първо правило, ще си поставите да бѫдете кротки и смирени, но не тъй, както досега сте разбирали това нѣщо, а кротки и смирени на издѣржливост и сила. Нѣкой казва: „Азъ като станахъ кротъкъ и смиренъ, всички ме нападнаха“. Не, кроткиятъ и смирениятъ издѣржа всичко съ достойнство, и умътъ му става по-подвиженъ. Не трѣбва да дразните хората. Често вие се шегувате, но, като излѣзе нѣкой отъ васъ по-духовитъ, по силенъ, дразните се. Трѣбва да знаете, че, „съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се отмѣри“. Не казвамъ, че сте лоши, но имате повече соль, прѣсолили сте ястието. Каквъвъ е цѣрътъ, тогава? Турете повече вода. Нѣкой пѫтъ туряте повече чушки, та имате повече лютивина. Какво е гнѣвътъ? Чушки. Хубаво нѣщо сѫ чушкитѣ, но да не се туря отъ тѣхъ повече, отколкото трѣбва.

Какво правите, когато на сърцето ви се яви нѣкаква топка, когато имате нѣкаква мѣчнотия? Дойде нѣкой вашъ приятель, вие му се оплаквате, и подиръ малко ви олекне. Вие сте прѣдали топката на вашия приятель. Той отиде на друго мѣсто, разказва за това нѣщо, прѣдаде топката. И така, тази топка ходи отъ едно мѣсто на друго, докато се вѣрне при човѣка, отъ ко-

гото е първо излѣзла. Това, което правите, не е наука. Правилно е да разкажете мѣката си само на онзи, който ще влѣзе въ положението ви и ще ви облекчи, или да влѣзете въ размисление и молитва. Така топката ще се махне. Вие започнете да работите — изкуството само по себе ще дойде. Дъзъ зная три вида хора: едни отъ тѣхъ сѫ кротки и смирени, когато сѫ въ обществото, отъ страхъ, други — когато сѫ въ църква, защото благоговѣнието го изисква, а трети — въ кѫщи. Въ кѫщи се познава кротостта и смирението. Тѣ поправяте всички грѣшки. Споредъ мене, законътъ на любовта не може да работи, ако не сте кротки и смирени у дома си. Като влѣзете въ своята стаица, дѣто никой не ще ви смущава, тамъ ще научите това изкуство. Кроткиятъ и смирениятъ човѣкъ никога не изпъква въ свѣта, той заема всѣкога послѣдно място. Добрѣ е човѣкъ да заема първо място въ истината, въ любовта, въ добродѣтельта, въ мѣдростта, но, ако иска да заеме първо място въ този свѣтъ, ще изгуби изкуството да бѫде смиренъ и кротъкъ. Христосъ е казалъ: „Който иска да бѫде прѣвъ, той остава послѣденъ“. Който е прѣвъ на небето, остава послѣденъ на земята, и обратно. Бихъ желалъ всички да сте първи въ любовта, въ истината, въ мѣдростта, въ правдата, въ кротостта, въ смирението, въ милосърдието. Тъй започна Христосъ прѣди 2.000 години първата школа, но послѣ я опорочиха. Първите християни сѫ имали прѣко съобщение съ духовния

свѣтъ. Не може да бѫдете духовни, докато нѣ-
мате тѣсна връзка съ нѣвидимия свѣтъ. Само
тогава ще ви стане ясно, ще видите какъ живѣятъ
хората тамъ. Засега вие имате само про-
блѣски отъ онзи свѣтъ, и го проучвате тѣй,
както нѣкои изучаватъ живота по музеитѣ и отъ
старитѣ паметници. Тѣ виждатъ разни птички,
животни, но тѣ сж мъртви, това не е още онзи
свѣтъ. Като влѣзвете въ онзи свѣтъ, вие проуч-
вате живота на тѣзи птички, какъ живѣятъ тѣ,
какъ се размножаватъ и т. н. Когато влѣзвете
въ тѣсна връзка съ духовния свѣтъ, тогава ще
се обновите и ще станете силни. Това въ Еван-
гелието се нарича ново раждане, за което какви
ли не опреѣдѣлени се даватъ. Новото раждане
значи обновление — да можете да живѣете едно-
връменно и въ този и въ онзи свѣтъ, или, друго-
яче казано, да знаете да трансформирате
енергията отъ физическия свѣтъ въ духовния и
обратно. Работете върху кротостта и смире-
нието, защото нѣма по-хубаво нѣщо отъ това,
да сте въ едно общество на смирени и кротки
хора. Като поставите кротостта и смиренето
като основенъ камъкъ, ще може да отстраните
всички спѣнки, мжчнотии, неприягности, които
срѣщате въ обществото, въ домоветѣ си или
каждѣто и да е. Вие имате кротостта и смире-
нието въ себе си, но тѣ сж стояли досега въ
 вашиятѣ хамбари въ потенциално състояние,
сега вече трѣбва да ги изнесете на нивата, и
тамъ да ги посѣте. Нѣкои отъ васъ сж по-
кротки и смирени, защото иматъ повече влага.

А онѣзи по-коравитѣ буци отъ низата ви, тѣ нѣматъ влага. Ако у нѣкого нѣма кротостъ и смиреніе, и да дойде любовъта, нищо нѣма да направи, тя ще го изсухи, ще го направи на пастърма. За да разберете любовъта, тя трѣбва да мине прѣзъ кротостта и смиреніето. Тактвъ е законътъ. Онази енергия, която иде отъ слѣнцето, първо трѣбва да мине прѣзъ влагата, а послѣ да се трансформира. Азъ мога да трансформирамъ обикновената любовъ на кого и да е, даже и на най-голѣмия звѣръ, стига да го храня редовно, да му дамъ да си пийне малко винце. Но това е животинското състояние на любовъта, а не на онази любовъ, къмъ която се стремимъ. Като ви вземе нѣкой яденето, като ви обиди, любовъта ви се прѣкъжва. Вие трѣбва да имате такива отношения къмъ всички, каквито има Богъ къмъ нась: отъ толкова хиляди години вие грѣшите прѣдъ него а той не е измѣнилъ отношенията си. Смиреніето и кротостъта сѫ бронята, прѣдпазителнитѣ срѣдства, които отбиватъ всички неприятности. Прѣдставете си, че се намирате въ една модерно укрѣпена крѣпость и шрапнелитѣ, които ви бомбардиратъ отъ всяка страна, отскачатъ отъ вашата крѣпость; вие не се беспокоите, защото шрапнелитѣ не падатъ вътрѣ, и чакате неприятельтъ ви да изхвърли всичкигѣ си муниции. Такова нѣщо е смиреніето. Идва при васъ нѣкой човѣкъ да ви ругае, но, ако вие сте смиренъ, той ще каже: „Е — менѣ ми мина“. Ако сте крѣпъ човѣкъ, вие ще измѣните настроение.

нието на вашия противникъ. Не можете ли, не сте кротъкъ човѣкъ. Кротостта е даръ на човѣка — нѣма какво да се учи; нея вие сте учили, когато сте били въ положение на овци или крави и волове, когато сѫ взимали вълната ви, месото ви, когато сте работили по цѣлъ денъ на нивата, и на сутринната сте поглеждали господаря си доволенъ и засмѣнъ. Сега вие ще трѣбва да възбудите въ съзнанието си всички тѣзи форми на миналото, тази кротост, която имате отъ старо врѣме. Модернитѣ дрехи, които носите сега, не сѫ тѣй удобни, хигиенични, затова, като се върнете у дома си, обличате старите си дрехи. Турете въ ума си вѣрата и знайте, че за оногова, който вѣрва, всичко е възможно. Който нѣма кротост и смирение, само той не може. Трѣбва да запазвате достойностото си като душа, и да се обиждате, когато вие излъжете, когато влѣзе умраза въ сърцето ви, когато вършите глупости и т. н.

Не обиждайте, защото често въ васъ живѣе нѣкой възвишенъ духъ, вие го обидите, и, когато го потърсите, нѣма го вече. Ако има нѣщо, което ми прави най-голѣмо отвращение, то е човѣкъ, който обижда. Такъвъ човѣкъ азъ поставямъ на последно място въ живота. Найнеприятното на духа е, когато хората се обиждатъ. Този дяволъ ще го вържете или най-малко ще го впрегнете на работа. И тѣй, смиренietо укротява алчността у човѣка, а кротостта е оржжие противъ яростта, гнѣва у човѣка.

Ще тръбва да се групирате по нѣколцина въ групи, напр., двама, трима, четирма, най-много по 10, като си изберете такива, съ които си хармонирате. Да не се съберете само слаби или само пълни, а една слаба и една пълна. Двама слаби или двама пълни сѫ на единъ умъ. Или да се изберете една съ крушовидно лице, и една съ ябълковидно. Като се раздѣлите споредъ темпераментите си, ще може магнитните течения да циркулиратъ правилно. Добръ е винаги да си оставате така наредени. Това е необходимо за вътръшната обнова на организма. Ще ви кажа послѣ, дали вашиятъ изборъ е правиленъ. Човѣкъ не тръбва само да се учи, но неговиятъ мозъкъ тръбва винаги да се обновява. Само по този начинъ ще се сдобиете съ истинско знание и ще станете положителни хора, защото сега не сте такива. Ако ви подложатъ на гонения, на мъчения, колко отъ васъ биха издѣржали? На тѣзи отдѣлни групи ще давамъ по нѣколко опита. Но за това е необходимо да се създаде една хармония, за да се провѣрятъ законите на тази материя. Заедно съ това ще върви вѣрата. Който се съмнѣва, нѣма да успѣе, и затова по-добръ нека да не си губи врѣмето. Тукъ всичко става по закона на свободата. Който върви така, Богъ ще го благослови. Който нѣма съмнѣние и които влѣзат въ училището да се учи, той ще изкара докрай, а който се съмнѣва, той ще напусне скоро училището.

Ако поставите кротостта и смирението

за основа, всичко ще може да направите. Обнова ще дойде само по този начинъ.

[Бесѣда, държана на ученичките отъ окултната школа на Всемирното Бѣло Братство на 22. януари 1920 г., четвъртък].

II.

ЕЛЕКТРИЧЕСТВОТО И МАГНЕТИЗЪМЪТЪ.

Въ съвременното общество има общъ стремъ къмъ организиране. Организирането нѣкои наричатъ мобилизиране. Мобилизирането може да се използува и за добро и за зло. Организирането е потрѣбно въ духовния животъ. Трѣбва да си зададемъ въпроса: по кой начинъ трѣбва ние да се организираме? Нека направимъ малко наблюдение въ природата, какво правятъ малките съменца, какъ се организиратъ. Когато се постъпе житно зърно, то веднага се поляризира и почне да се организира: да пуша корени надолу въ почвата и други, клонища, нагорѣ въ въздуха. При организирането си туй съмѣ иска да се залови за почвата — защо? — защото отъ тамъ може да черпи сокове. Изкуството е какъ да се изваждатъ сокове отъ земята. Сега, въпросътъ е за другите коренчета, клончетата, които възлизатъ нагорѣ; и тѣ се организиратъ, и тѣ искатъ да поематъ отъ въздуха това, що имъ е необходимо. Сѫщо и ние всички едноврѣменно сме на два свѣта — материјленъ и духовенъ: черпимъ сокове отъ материјлния свѣтъ — обществото. Нашите ко-

рени сж въ него, а пъкъ клонетъ ни сж въ духовния свѣтъ. Можемъ ли, като съзнателни сѫщества, да приложимъ този великъ законъ на растенето, сир. да разберемъ процеса на растенето разумно? Религията е пътъ за развитие въ физическия свѣтъ, за организиране на обществото, и тя е започната най-първо съ музика, разни игри, хоръ, българското хоро е се отъ оння врѣмена на първично организиране. То е физическата страна, подготовката къмъ религиозно настроение на ума и за пробуждане на съзнанието. Въ продължение на тази епоха, която започва 700 години прѣди Христа, съзнанието и чувствителността сж се развили, и затова хората усъщатъ сега по голѣми страдания, отколкото тогава. И тия болѣзнени състояния ще се усилиятъ още повече. То е признакъ за разширение на човѣшкото съзнание. Когато наблюдавате природата, особено когато женитѣ сж трудни, два-три-четири мѣсяца нѣкои, жени минаватъ такова едно състояние: онѣзи, у които съзнанието не се е развило, прѣкарватъ леко, но високо развититѣ, интелигентните минаватъ много голѣма криза, и тази криза зависи отъ онова състояние на душата на дѣтето, която влиза вътре въ свѣта на майката, заражда въ нея врѣменна дисхармония, докато майката сполучи да регулира наклонноститѣ и желанията на дѣтето; тогава то изгубва своето съзнание и се подчинява на волята на майката, защото майката взема надмошните, власть надъ дѣтето. Дѣте, което до раж-

дането безпокой много майка си, не е за пръ-
поръчване. Навеждамъ този фактъ, за да ви
покажа, че много отъ религиозните идеи сѫ
като тия дѣца: тѣ ще влѣзатъ въ васъ — ще
заченете, и нѣкои отъ тѣхъ може да ви причи-
нятъ голѣми болки. Избавлението не седи въ
помѣтането. Лѣкарите казватъ, когато една
майка е въ такова състояние, че е слаба и нѣма
да износи дѣтето и ѝ даватъ цѣръ за помѣтане.
Помѣтането е десетъ пъти по-опасно, отколкото
раждането; защото природата, която е разумна,
компенсира всѣка жена; тя съ всѣко раждане
се обновява, става по-умна и се развива характерътъ ѝ, а онази, която помѣта, губи сърдечни
и органически сили. Това е вѣрно и по отно-
шение на идеите. Ако вѣ вашия умъ или въ
вашето сърце проникне известна идея, каква
да е, Божествена или друга, служите ѝ нѣколко
години и я напуснете, ще изгубите вашата
умствена способностъ и привлѣкателността на
вашето сърце. Затова Писанието казва: „По-
добрѣ една дѣвица да не се жени“, ако не се
наема да стане майка, да ражда. И вие трѣбва
да спазвате този законъ. Мнозина възприематъ
всѣко ново учение — значи, искатъ да станатъ
брѣмени. Ако не възприемете туй учение, ще
възприемете разните учения на обществото — не
можете да избѣгнете отъ това: обществото ще
ви застави да излѣзвете отъ вашето пасивно по-
ложение. То постѣпна като майкитѣ и башитѣ
съ дѣщеритѣ си: „Ожени се! Докога ще ча-
кашъ?“; днесъ-утрѣ ѝ казватъ това, и най-послѣ

дотегва на момата, и тя направя пръбързанъ изборъ.

Религиозните, духовните и обществените идеи, които сме възприели, би трябвало да внесатъ въ нашия живот елементи, които могатъ да разширятъ съзнанието ни, да усилятъ волята ни, да очистятъ сърцето ни и да просветятъ ума ни. Всички трябва да носи въ себе си тези качества. А при развитието на тези съвременни идеи два фактора иматъ важно значение, тъй като нашата мозъчна система и нашата симпатична система; мозъчната система е едно динамо, акумуляторъ на електричеството, симпатичната нервна система регулира, акумулира магнетизма. Ония, които също високо интелигентни и станатъ неврастеници, често усещатъ лазене по краката, по гръденнака, това също молекули отъ електричество. У някои туй движение на електричеството се изразява въ щипения; то също малки експлозии на тази електрическа енергия. Когато електричеството пребладава и има надмошне въ организма, човекъ се изтощава, става сухъ, неговите мисли и желания образуватъ чрезъ електричеството онази вътрешна сухота, която постепенно почва да руши вътрешното единство на организма. Този обратенъ процесъ се измъня и превръща въ полезенъ чрезъ магнетизма. За тази цел симпатичната нервна система служи като акумуляторъ на живата магнитична сила, която иде отъ живото сънце. Щомъ почне да се възстановява надмошнето на магнитичната сила, у заболелите неврастеници става слѣд-

ното: тъ почватъ да усъщатъ, че ги облива отдолу приятна топлина. И тъй, за да биде човѣкъ готовъ да възприеме онова, което е полезно и добро въ живота, непрѣмѣнно тия двѣ течения трѣбва да сж въ хармония. Тъ сж тъй сжко необходими за възприемането на новите идеи, които идатъ отъ небесния свѣтъ. Въ нормалния организъмъ електричеството и магнетизъмътъ, като се съединяватъ, образуватъ приятна топлина, и тогава се забѣлѣзва процесъ на истински животъ. Нѣма ли хармония въ нашия мозъкъ горѣ и въ стомашния долу, въ така наречения слѣнчевъ вжзель, не може да бждемъ носители на новите идеи.

Имайте прѣдъ видъ, че, като говоря за електричество и магнетизъмъ, не го разбирамъ така, както физиците сега го познаватъ. Електричеството и магнетизъмътъ иматъ три състояния: магнетизъмътъ има лжчисто състояние и въ това лжчисто състояние той е носителъ на топлина; щомъ мине въ друго, водно, състояние, топлината се погльща, сир. въ самия магнетизъмъ става извѣстна реакция, съединение на сили; трето състояние на магнетизма е онова, което сгжствява материията. За сгжствяване на материията служи вжтрѣшното привличане на магнетизма -- втвърдяването. Какво ни сочи материията? Вие имате житно зърно, неговата външна обзивка е магнетизъмъ въ твърдо състояние; трѣбва да му доставите влага и, като влѣзе въ стомаха, да го прѣвърнете въ жидкото състояние; и отъ стомаха го погльща симпатичната нервна

система и го прѣпраща въ мозъка, дѣто то се прѣвръща на лжчи и се проявява въ право мислене. Когато човѣкъ има магнетизъмъ, той е прѣдразположенъ къмъ приятно и здраво мислене.

Туй, което ви казвамъ, е още много общо. Процесътъ, който става въ организма, сир. въ симпатичната нервна система, става въ нашето подсъзнание, несъзнателно. Когато процесътъ е правиленъ, ние усъщаме приятностъ. Тъй усъщатъ младите — усъщатъ развитие въ живота. Старите, у които има надмоющие мозъчната система, усъщатъ недоимъкъ отъ магнетизъмъ. Имайте прѣдъ видъ слѣдующето: прѣодоляващето влияние на електричеството се обуславя отъ нашиятъ лични чувства. Послѣдните често задържатъ електричеството и го правятъ взривно — личните чувства правятъ гранатите и бомбите. Малките избухвания сѫ хвърляния бомби и всичко друго, което е пригответо въ човѣшката лаборатория, напълнена съ електричество, и тѣзи изхвърляния може да умъртвятъ човѣка — ако тѣзи бомби паднатъ по всички правила на изкуството, човѣкъ ще свърши. Но ние духовните хора сме повикани да научимъ другите да не се биятъ. Сѣ пакъ, да не мислите, че, като проповѣдваме това учение — да нѣма топове, гранати и бомби, ние сме изкоренили отъ свѣта всичкото зло; не, то стои на друго място. Затова именно окултната наука идва да грѣобрази човѣшкия мозъкъ и цѣлата симпатична нервна система, сир. всички нейни клѣтки да станатъ миролюбиви и да разбератъ, че може и безъ война.

Азъ ви говоря върху този предметъ, понеже забълъзвамъ, че хората на новото течение туй, което градятъ отъ една страна, отъ друга го съсипватъ. За примъръ азъ мога да подкопая вѣрата на нѣкого, ако му кажа: „Нема мислишъ, че това, което вѣрвашъ, е право?“ Доста е да му тури това въ ума, или да кажа: „Ти на тѣзи глупости вѣрвашъ ли? Какви сѫ твоите доказателства?“, и той ще си каже: „Дѣйствително, азъ, културенъ човѣкъ, не трѣбва да вѣрвамъ на това“. Най-първо въ какво седи културата? Като кажете култура, трѣбва да имате опрѣдѣлена идея въ какво се състои тя, кое е положителното въ нея. Ама ще кажете: „Имаме вѣра“. Въ какво имате вѣра? Когато едно време Моисей проповѣдваше на еврейския народъ, имаше реална опитност, той имъ каза: „Тъй рече Господъ“; прави-струва, и всичко това, което прави, не бѣ теория, а опитност. И Иисусъ, когато дойде, сѫщо имаше опитност, защото той рече: „Отецъ тъй ме е научилъ, съ него азъ живѣя“. Ние ще излѣземъ да проповѣдваме новото учение, но въ какво стои това ново учение? Въ това, че Богъ казва, какво войната трѣбва да бѫде изключена изъ човѣшкия животъ, че тя е най-голѣмото прѣстъжление въ свѣта. Никакво воюване! Нито на физическото, нито на астралното, нито на менталното поле. А какво иска Господъ отъ васъ? Работа, работа, а не воюване. Положително, работа иска той днесъ. А въ какво се състои тази работа? Да бѫдете носители на неговата любовь;

Но не тъй, както досега сте я разбирали. Тъй, както сега я разбирате, тя е сила, която ще ви направи на пастърма.

Сега ще ви обясня моята мисълъ, въ какво именно ще ви направи тя на пастърма? Нека направимъ една аналогия чрезъ наблюдаване природата. Прѣвеждамъ „любовь“ въ „топлина“. Топлината сама не спомага за поддържане влагата въ земята, и всички растения при нея изсъхватъ; значи, когато има топлина, трѣбва да има и други елементи, които да задържатъ известна влага, а топлината отъ своя страна да прѣвърне тази влага въ дъждъ; ще рече, да носи единоврѣменно и влага въ себе си. Ако топлината идва безъ влага, тя е опасна, любовът идва като енергия отъ духовния свѣтъ. Тя кой елементъ трѣбва да донесе съ себе си? Кротостта и смирението. Не може да проявите любовь въ жигота, ако нѣмате кротост и смирение. Христосъ какво назва? „Елате при менъ, понеже съмъ кротъкъ и смиренъ“. Защо „при менъ“? Защото Той е кротъкъ и смиренъ. Като говоря да сте кротки и смирени, имайте прѣдъ видъ, че не казвамъ да бѫдете слаби: споредъ менъ, кроткиятъ е най-силенъ, най-уменъ и най-добъръ човѣкъ. Туй разбирамъ азъ подъ думата кротостъ. Тя е крѣпостъ, въ която човѣкъ е въ такава безопасностъ, че неприятельтъ може да изхвърли всичкитѣ си бомби и шрапнели и пакъ да не му направи нищо; тя е броня. Онзи, който има истинска кротостъ, може да го бомбардира отдалечъ неговиятъ не-

приятель, колкото ще. Дори ако успѣе да приближи до него, кроткиятъ ще натисне своя бутонь на кротостъ, и тогава яростъта на неприятеля ще прѣмине, и той ще рече: „Ти си кротъкъ човѣкъ“. Вие да се не самоизмамвате, че сте кротки: щомъ още се карате, не сте кротки. Ако отъ сто души само десетъ правѣха изключение по отношение на кротостъта, имаме правилна наука; но сегашното положение е обратното: отъ 100 души едва има само 10 кротки. Кротостта и смирението сѫ два фактора, двѣ условия, при които любовъта се проявява, тѣ сѫ подобни на въздуха и влагата, които спомагатъ на земята да възрасти всички зпродиши.

Като ви говоря върху този прѣдметъ, азъ искамъ да започнемъ съ опитъ, да туримъ въ дѣйствие кротостъта и смирението, да образуваме отъ тѣхъ една вълна и така да прѣмахнемъ по възможность дисхармонията, която сѫществува въ свѣта. Може да се молите 10 пѫти на денъ, може да се разкайвате 100 пѫти, то нѣма да ви спаси, ако у васть сѫществува тази дисхармония. Когато шишето е пукнато, може да го пълните, колкото искате, водата нѣма да се задържи въ него. Здраво трѣбва да бѫде шишето, въ което се налива вода. Бѣлгаритѣ, когато се пукне стомна, взематъ че я замазватъ съ востъкъ; но това замазване не е трайно: водата може пакъ да изтече. А отъ какво се зараждатъ тѣзи пукнатини? Отъ противоположнитѣ дѣйствия на поменатитѣ сили въ даденъ моментъ. Когато стане известенъ взривъ, въз-

пламенението става не по обикновенъ пътъ; събира се енергия и, като не може да стане правилно съединение, става взривъ. Напр., ако въ задната част на главата ви е събрала енергия отъ електричество и магнетизъмъ, която ви потиква да се проявите, и ако почнатъ хората отъвсъкждъ да ви заграждатъ и да ви прѣчатъ да я използвате, непрѣменно ще има експлозия. Спрать ли ви хората въ извѣстно дѣйствие, почвате да се разгневявате и да викате. Не е този начинътъ, по който може да се работи. Азъ и другъ пъти, съмъ ви казвалъ, че вие трѣбва да пазите своята енергия. Вижте военните — тѣ обикновено гледатъ да запазятъ своята сила; дирятъ да намѣрятъ противника и чрезъ измѣрване нагаждатъ топоветъ така, щото шрапнелитъ да падатъ точно на цѣльта. Енергията, която сега притежавате, е създадена въ разстояние на много хиляди години; не мислете, че този организъмъ и тази енергия, които имате, сѫ създадени веднага; да се сътворятъ най-малко е взело 100—200 хиляди години. Въ природата нѣма никждѣ банки, откждѣто да заемате — духовниятъ свѣтъ на заемъ не дава. Може да ви даде едно сомунче, колкото да поддържате живота си, но да живѣете за смѣтка на природата, безъ да работите, такова нѣщо нѣма. Всичко въ нея е точно отмѣreno, чрезъмѣрностъ или излишъкъ нѣма, защото всѣки излишъкъ, ако е чрезъмѣренъ, носи извѣстни влияния; ако имате повече материя въ васъ, отколкото ви е потребна, ще заболѣете; ако

Мускулите ви станатъ по-силни, отколкото е необходимо, ако вашата нервна система се развие повече, отколкото тръбва, непрѣмѣнно идва болѣзяно състояние. Природата дава и взема, прави обмѣна, но всѣки денъ прави и точна равносимѣтка. Тръбва о това правило да се държите и вие. Заражда се у васъ добра идея, и почвате да служите на Бога, но вечеръта се прибирате и си казвате: „Не си струва трудътъ“ — съ това вие се съсипвате. При всѣко поколѣбаване вие помѣтате, завѣршвате деня съ пасивъ — вашата каса има недоимѣкъ. Тръбва отсега нататъкъ да започнете да изучавате условията, при които се развива вашата мозъчна система и вашата симпатична нервна система, и всѣка вечеръ да си давате отчетъ. Имате извѣстно неразположение спрѣмо нѣкого — обидиль ви или ви направилъ нѣкакво зло — казвате: „Азъ на този човѣкъ ще му дамъ да разбере!“ Да допуснемъ, че можете да му дадете да разбере — да му вземете бѣгатството, да осиромаше, или да го унищожите — какво лично ще спечелите отъ това? Утрѣ другъ ще има нѣщо противъ васъ, той пѣкъ ще ви ограби или унищожи — ето ви взаимно самоунищожение. Дръжте въ себе си винаги мисълта, че Божественъ Духъ живѣе въ всѣки човѣкъ; само че у нѣкои хора живѣе въ подсъзнанието, у други въ съзнанието, у трети въ свѣрхсъзнанието. Онѣзи, у които Духъ живѣе въ подсъзнанието, чувствуваатъ го като импулсъ да стоятъ нѣщо добро; ония, у които живѣе въ съ-

знанието, казватъ си: „Азъ мисля, че това е добро и тръбва да го направя“ и направяватъ го; онѣзи, у които Духътъ живѣе въ свърхсъзнанието, казватъ: „Това е Божествено и моето прѣдназначение е да си жертвувамъ дори и живота за него“; слѣдователно, онѣзи, у които живѣе Духътъ въ свърхсъзнанието, се самопожертвуватъ; онѣзи, у които живѣе въ съзнанието, се подвизаватъ. Та, Духътъ може да е като потикъ въ подсъзнанието, като мислене въ съзнанието и като опрѣдѣленъ вече стремежъ за самопожертвуване въ свърхсъзнанието. Употребявамъ съвременни научни термини, а вие ще си ги прѣведете, както искате.

Азъ не говоря за отвлѣчени идеи, затова искамъ да бѫдатъ тѣ добрѣ възприети и приложени отъ васъ. И ще ги поставимъ на сътвѣтенъ опитъ — опитъ на свърхсъзнанието, опитъ на съзнанието, опитъ на подсъзнанието. Ако нѣкой би ви попиталъ: „Каква е вашата спиртностъ? Какво знаете за Бога или за Христа“, ще кажете: „Азъ чувствувамъ“ — то е вашето подсъзнание, или най-много може да кажете: „Азъ мисля“ — то е вашето съзнание. Обаче, когато дойде до самопожертвуване, ще кажете: „Дотамъ не съмъ дорасъль още“. Но смисълътъ на живота е само въ завързането и узрѣването на плода — когато една идея завърже плодъ въ свърхсъзнанието. Условията, при които живѣемъ, не сѫ изключителни — това сѫ нови фази въ човѣшкото развитие. Нѣкои отъ сегашната раса ще минатъ отъ

подсъзнанието въ съзнанието, други отъ съзнанието въ самосъзнанието, а трети отъ съзнанието въ свърхсъзнанието. Бъдата стои именно въ това, че вие се страхувате да направите опитъ. И азъ мога да опрѣдѣля, какъвъ страхъ по нѣкой пътъ ви обзema, какви съмнѣния проникватъ въ душата ви. Учението, по което вървите, е строго математически опрѣдѣлено — въ него нѣма никакви изключения, и въ васъ не трѣбва да има никакви съмнѣния. Усъ мните ли се въ Бога за една минута, веднага ще ви се изпрѣчи вашето минало, всичкиятъ вашъ животъ въ картини — цѣлъ адъ, ще изпитате голѣми страдания; повѣрвате ли въ Бога, ще дойде бѫдащиятъ ви свѣтъль животъ. Ще кажете: „Азъ ще си остана на особено мнѣние“; въ тази школа и въ този путь нѣма особени мнѣния — ще трѣбва да отидете или налѣзо, или надѣсно: не може да бѫдете неутрални.

Именно, за да можете да се запознаете съ духовния свѣтъ — ще опрѣдѣля сега това — вамъ сѫ потрѣбни електричеството и магнетизъмътъ на свърхсъзнанието, а ако искате да развиете вашето самосъзнание, потрѣбно ви е електричеството и магнетизъмътъ на съзнанието. А по какъвъ начинъ ще познаете, че ги имате? Когато въ природата лѣтно врѣме падне роса, всичкиятъ прахъ и сажди, които сѫ се вдигнали и хвърчатъ по въздуха, падатъ на земята, и атмосферата се прѣчиства; сѫщо и ние, когато сме пълни съ този магнетизъмъ и това електричество, за които ви говорихъ, скоро прощаваме. На оногова, който не може да прощава,

казвамъ му: „Ти имашъ много малко магнетизъмъ и електричество“. И думитѣ на Христа: „Дскато не се родите отъ духъ и вода“ азъ прѣвеждамъ така: думата „вода“ съ думата „магнетизъмъ“, а „духътъ“ — това е движение, електричество на свърхсъзнанието. Именно тѣзи два елемента, иска да каже Христосъ, ако не влѣзатъ въ васъ, не може да имате животъ, понеже тѣ сѫ най-важните елементи.

Сега ще минемъ да прѣведемъ думитѣ „кротостъ“ и „смирение“. Вие имате този магнетизъмъ въ себе си, но ще трѣбва да научите метода да прѣвръщате тази сила отъ едно състояние въ друго. Стомахътъ прѣвръща твърдата храна въ жиква, бѣлите дробове я прѣпращатъ въ мозъка, а мозъкътъ, който е органъ на динамическата енергия, прѣвръща тази материя въ електричество и наново я разпраща изъ цѣлия организъмъ. Правилното мислене и чувствуване седи въ това, да знаете, нѣщата, които сѫ вжтрѣ, въ васъ, да ги прѣвръщате въ електричество. Ето една велика и дѣлбока наука. И ако знаете това прѣвръщане, вашите думи ще иматъ сила и тежестъ. А не може да направите това, ако нѣмате електричество и магнетизъмъ. Трѣбва да бѫдете изпълнени съ жива електрическа и магнетична енергия, и тогава, като говорите на нѣкого, ще намѣрите у него годна почва за съене. По такъвъ начинъ и вашиятъ животъ ще стане по-сносенъ и по-приятенъ. Не си туряйте мисъль, че трѣбва да измѣните живота си въ друга посока; не, само ще отдѣлите отъ себе си всички

лоши утайки, и тогава домашниятъ ви и личниятъ ви животъ ще взематъ права насока. Напр., ако можехте да вдъхнете на съвременното общество да изключи лъжата изъ сръдата си или, ако хората лъжатъ, да лъжатъ поне 10%, това ще биде голѣмъ прогресъ, а сега 90% лъжатъ. Ще приведа примеръ съ единъ религиозенъ човѣкъ. Прѣди 18 години попитахъ единъ обущарь, евангелистъ, който често ходи въ църква: „Можешъ ли ми направи обуша?“ Отговори ми: „За тебе имамъ много здрави обуща“. Слѣдъ като ги взехъ и ги носихъ единъ мѣсецъ, тѣ се напукаха и се скъсаха. Когато му съобщихъ това, той ми рече: „Отдѣда знай!“ Гледаль човѣкъ просто да продаде стоката си. Но съ тия обуща, които продаде на менъ и на други, разбира се, той съсира всичкото свое реноме. Когато речете да дадете обѣщание, спрете се и помислете прѣзварително, ще можете ли да го изпълните, и не обѣщарайте много, ала, когато обѣщаете, стойте твърдо на думата си, макаръ земята да се обърне съ главата надолу. Речете да слѣдвате нѣкое учение, слѣдвайте го докрай. А сега, по този начинъ, по който дѣйствувате, новото учение не може да хване коренъ въ свѣта.

Но да се повърнемъ къмъ този магнетизъмъ, който е необходимъ и който се чудите какъ да добиете. Азъ ще ви приведа слѣдния примеръ. Ако нѣкое желѣзо ви попита: „Какво да направя, за да добия топлина и свѣтлина“, какво ще отговорите? — „Има методъ“, —

„Какъв е?“ — Желѣзарът ще те турне ей-
тамъ на онова огнище, ице духа съ духалото,
ще се разпали огънь, и ти ще добиешъ топлината
и свѣтлината, които желаешъ“. Прѣдчувствувамъ
вашата мисъль и вашия въпросъ: „Отдѣ и какъ
да добиемъ топлината и свѣтлината ние, които
искаме да свѣтнемъ като желѣзото?“ — Като
минава енергията по онази жица, виждате какъ
лампата свѣти; сѫщо така прѣзъ васъ трѣбва да
мине Божествениятъ токъ. И въ електрическиятъ
искри има съзнание; тѣ се радватъ на това,
което вършатъ, и казватъ: „Доволни сме, че
ви свѣтимъ“. А огнището е вашето сърце.
Всѣка идея, която искате да прокарате въ свѣта,
ще трѣбва първо да я поставите на огнището
на вашето сърце и да турнете въ дѣйствие
духалото, да разпали вѣглищата. Кои сѫ вѣ-
глищата, които трѣбва да турнете на огнището?
Въздухътъ, който е потрѣбенъ за горѣнието,
сѫ вашите мисли; тѣ образуватъ процеса на
горѣнието, а вѣглищата? (Обаждатъ се:
Чувствата). На огнището ще турите своите
мисли и чувства и, като разумния ковачъ, ще из-
вадите съ свитъ клѣщи желѣзото отъ жаръта,
ще го погледате дали се е зачервило, ако не,
ще го пъхнете пакъ въ жаръта, ще направите
това нѣколко пъти, докато желѣзото се на-
свѣтели. Така, когато искате да прокарате нѣкоя
идея въ свѣта, ще трѣбва да я нагорещите въ
вашето огнище — сърцето. Като нагорещявате
една идея съ Божествена енергия, тя не
изгубва, а печели: придобива свойствата на

радия. Излъзе ли веднъжъ изъ вашето сърце, тя за 30 хиляди години постоянно ще освѣтлява. А не е малко нѣщо да пратимъ една идея въ свѣта, да живѣе 30 хиляди години — то е доста дѣлъгъ животъ. Вашите сегашни идеи колко врѣме живѣятъ? Тѣ иматъ много кратковрѣмененъ животъ. Израждането на свѣта се дължи на факта, че въ въздуха и въ васъ има много идеи, мисли и желания, отъ които трѣбва да се очистите. Когато Христосъ е казалъ: „Вие сте гробища варосани“, не е биль далечъ отъ истината. Дойде ви една мисъль, веднага слѣдъ това друга, дойдатъ ви желания слѣдъ желания, и вие се прѣтрупвате и прѣвръщате на гробища само отъ мъртви мисли и желания, между които тукъ-тамъ ще намѣрите, и то твърдѣ рѣдко, нѣкакъ дѣйствително живъ човѣкъ. Христосъ, който идва сега на земята, иска да възкръсъ всички възвишени мисли и желания. Тѣ сѫществуватъ — само чакатъ момента на възкресението. И казва Писанието: „И дѣлата имъ ще ходятъ слѣдъ тѣхъ“. Трѣбва да сторите място на тази велика Божествена вълна на оживѣване, която идва; трѣбва да се отворите, да мине тя прѣзъ васъ; ако не се отворите сега, послѣ може да се разтваряте колкото искате, ще бѫде късно и безполезно. Трѣбва да се гответе, защото е настаналъ важенъ и удобенъ моментъ въ живота ви, какъвто никога не сте имали, за да може тази Божествена вълна, която идва отъ горѣ и е наближила, да мине прѣзъ васъ. Ако вашиятъ

умъ и вашето сърце съж готови, ако имате електричество и магнетизъмъ, сир. материалистъ, съ които да работите, тази вълна ще ви подеме съ туй движение въ свѣта и ще намѣрите смисъла въ живота. Тогава ония мисли и желания отъ хиляди години, които съж изчезнали отъ паметта ви, веднага ще се възстановятъ. При възстановяването имъ вие ще бѫдете като въ положението на онзи американецъ, който заедно съ своята вѣзлюблена тръгнала да прѣкара нѣкаждъ медения си мѣсецъ, и, като се сблъскалъ треньтъ, въ който пѫтувалъ, съ другъ насрѣща идващъ, младоженецъ тъ полуудѣлъ, турватъ го въ лудница, дѣто прѣстоява 16 години; по едно врѣме избѣгва отъ тамъ, качва се на другъ трень, става ново сблъсване съ този трень и умътъ му се намѣства; и съ васъ ще стане такова второ сблъсване, което ще намѣсти ума ви. Но ще бѫде щастливъ само онзи отъ васъ, който успѣе да се качи на втория трень. Не се страхувайте отъ катастрофи — какво по-хубаво отъ това: ще се намѣсти умътъ ви, и вие ще разберете смисъла на живота.

*

Искамъ да се раздѣлите двама по двама, между които има хармония. Може да направите опитъ най-малко по двама. Но ако единиятъ е сухъ, другиятъ трѣбва да бѫде тѣстичъкъ — двама сухи на едно място да не се събиратъ. Търговецъ, който има капиталъ, е мазенъ — тѣстичъкъ, а онзи, който е безъ пари, е сухъ и

уменъ; но търговецътъ, за да успѣе, казва на сухия: „Азъ съмъ мазенъ — богатъ, ти си сухъ — уменъ, ще дойдешъ да работишъ съ моя капиталъ“. И съ почвата е така: тя трѣбва да бѫде тлъста, защото инакъ хората не садятъ. Ще рече, ще се изберете: онзи, който има капиталъ, тлъстиятъ, ще се събере съ оня, който има умъ; онзи, който има повече електричество, — съ другъ, който има повече магнетизъмъ. Ще образувате така една разумна верига, за да видимъ какво ще излѣзе отъ нея. Тогава ще пристѫпимъ къмъ ония малки опити, за които ви говорихъ. Най-първо, ще трѣбва да измѣните извѣстно ваше състояние: при голѣма тревога, не да спрете и да стане сътресение, но да умѣете така да прѣвърнете чувствата и мислитѣ си, щото всичката енергия да използвате за добро. Ще срѣщнете нервни хора, трѣбва да знаете да прѣработите и използвате тѣхната енергия за полезна работа. Разбира се, като вземете излишното, непотрѣбното тѣмъ — не да ги оберете. Всѣки търси добри хора, добро общество, добри учители, добри свещеници; но много малко сѫ такива. Хората отъ новото общество трѣбва да разбиратъ законитѣ, които учатъ да прѣработватъ старитѣ и лоши материали, както природата ги прѣработва. Така ще дадете новъ потокъ на съврѣменното общество. И въ този потокъ ще се прояви Христосъ.

Азъ ще спра тукъ и при втора бесѣда ще продължа върху това.
(Бесѣда, държана на учениците отъ окултната школа на Всемирното бѣло братство, на 22. януарий 1920 г., четвъртъкъ).

III.

МЖЧЕНИЕТО.

Нѣколко встѫпителни думи къмъ бесѣдата — за пояснение. Не мислете, че е лесно човѣкъ да бѫде ученикъ въ една окултна школа. Не е много мжчно, но не е и много лесно. Второ нѣщо, всички онѣзи отъ васъ, които нѣматъ разположение къмъ другите — които обичатъ да се гнѣвятъ и да одумватъ, да не идватъ тукъ, въ школата. Може да идвате, но не отговаряме за послѣдствията. Азъ искамъ тукъ мжже и жени, които иматъ самообладание. Може да ви блазни мисъль, да придобиете извѣстни знания, за да подобрите живота си. Окултната школа има за цѣль не да подобрите врѣменния си животъ, а да изпълните волята Божия разумно, въ широкъ смисъль, да изпълните неговата воля въ всичките области на човѣшкия животъ. Религиозни хора намъ не ни трѣбватъ, духовни хора сѫщо, нито набожни — религиозните да отидатъ въ църквата, духовните въ обществото, а набожните на небето. Сега, виждате, че това е едно противорѣчие. Какъ ще изтѣлкувате — религиозните въ църквата, духовните въ обществото и набожните на небето? Вие ще кажете: „Мѣстото ни не е тукъ“. Дѣйствително, мѣстото ви не е тукъ. Ако вземете да учите грѣнчарството при нѣкой майсторъ, нали най-първо майсторътъ ще ви учи да разбирате качеството на прѣстъта, коя подхожда, да я прѣвръщате въ каль, послѣ ще ви покаже метода какъ да употребите тази

каль, най-послѣ ще я турите на грънчарското колело отгорѣ и ще ви научи дї дадете форма на тази каль. Като гледате отвѣнъ, ще кажете: колко лесно се прави гърне! Да, лесно за майстора, но не и за ученика. И вие сте чели книги както неопитните правягътъ грънци. Вие сте чели много окултни работи, но, ако ви дадатъ това колело, не зная дали отъ 100 гърнета ще може да направите едно здраво. Значи, окултната школа — това е изкуство да знаемъ какъ да творимъ.

Въ тази школа имаме три метода: първо, мѫчение, второ — трудъ и трето — работа. Отъ мѫчението излиза здравето, отъ труда — щастието, а отъ работата — блаженството. Сега ще кажете: „Много нѣщо научихме!“ Нищо не сте научили, защото това, което казахъ, е само една формула. Когато ви дойде едно мѫчение въ свѣта, вие ще трѣбва да го прѣвърнете въ здраве, защото само здравиятъ човѣкъ издѣржа мѫчение. Мѫчението се издѣржа чрѣзъ здравето, а трудъ — чрѣзъ щастието. Онзи, който копае съ мотиката, е щастливъ защото има цѣль — да прѣхранва жена си и дѣцата си. Извадете изъ ума му тази цѣль, той ще захвѣрли мотиката и ще каже: „Не ми трѣбва никакъвъ трудъ!“ Това е психологиченъ анализъ.

За да разберете смисъла на мѫчението, азъ ще ви обясня известни принципи отъ гле-дището на мѫчението. Искамъ вашите умове да бѫдатъ приготвени, да не се образува дис-хармония, защото тя прѣпятствува на всѣки

ученикъ да разбере нѣщата. Защо се мѫчатъ хората? Светиите сѫ били мѫченици, за да станатъ здрави; мѫчението въ духовния свѣтъ образува здраве, образува бѫдещите форми на хората, които ще се въплътятъ на земята. Вие, като се мѫчите, образувате онази материя, която е необходима за образуване тѣла на слѣдващите поколѣния. Ако възприемете мѫчението въ това му значение, онѣзи, които ще дойдатъ да се въплътятъ, въ бѫдеще, ще съградятъ своите тѣла отъ тѣзи елементи и ще уредятъ своя животъ правилно. Но, ако вие съ всѣко мѫчение внасяте хиляди проклятия, нищо нѣма да сполучите. Като направите своето бѫдеще гърне отъ таказа материя, ще бѫдете нещастни. И така, мѫчението е необходимо за слѣдващия вашъ животъ на земята. Този слѣдващъ животъ може да бѫде слѣдъ 100, 1000, 2000, 5000 и 10000 години или пъкъ като единъ моментъ, който включва всичко, — законътъ е единъ и сѫщи.

Сега, мнозина се стремятъ къмъ разбиране на окултните сили. Всички окултни сили, съ които искате да боравите, трѣбва да знаете, че сѫ чрѣзмѣрно подвижни и че въ тѣхъ нѣма никакъвъ човѣшки моралъ; тѣ може да ви причинятъ най-голѣмо добро, но и най-голѣмо зло. И вие, които ме слушате тукъ, давали ли сте си нѣкога отчетъ за слѣдния психически моментъ, за вашето разположение? Обичате нѣкого, не се мине денъ-два, и вашите чувства се промѣнятъ — колкото вашата обичъ е била

силна, толкова и вашето отвращение и омраза съм силни. Питамъ, възможно ли е отъ единъ чистъ изворъ, изъ който до вчера извираше чиста вода, днесъ да извира мътна? Нѣма да обяснявамъ вжтръшната страна на този психиченъ моментъ. Ще ви дамъ само едно пояснение картино, което е вѣрно. Обичъта — това е като изворъ, бликащъ отдолу. Запуши ли се този изворъ, той търси друго място да се прояви. На изсъхналото място, когато валятъ дъждове, събира се нечиста вода и утайки, и въ тѣзи малки локви, въ които животът е застаналъ, се образуватъ миазми — злото, изразено въ умраза и злоба. И тамъ има движение, но движението не е вече къмъ центъра, а къмъ периферията. Тъй както огънътъ тлѣе, и то продължава, докато тази материя се дематериялизира — изчезне въ пространството, безъ да принесе полза. Слѣдъ като сте обичали единъ човѣкъ 1—5—10 години, какво сте придобили отъ тази обичъ? Любовътъ Божия къмъ настъ се проявява въ това, че ни е създадълъ, и всичко, което е въ свѣта, е израсло подъ неговата обичъ. А отъ вашата любовъ — ако я имате — какво е израсло? Нѣкой ще каже: „Четохъ еди-кой си авторъ“; чели сте нѣкоя книга и ви се е харесала; питамъ: отъ вашата обичъ къмъ този авторъ какво е излѣло? Както видите, тази наука не прилича на вашите сънища и видѣния. Всички ученици на окултната школа, които не сѫ готови да се мѫчатъ, да не прѣкрачватъ нейния прагъ, защото той е свещенъ. Това е първото правило. Ще се за-

питате и ще си отговорите: ако сте готови да изтърпите всички мъчения — елете. Инакъ, имате обикновени бесеъди въ недѣля, идвайте. Вие и въ четвъртъкъ можете да дойдете, но азъ ще затворя вратата на моята школа, и вие никога нѣма да стїжпите въ нея — хубаво да го знаете. Ангель, съ огненъ мечъ, ще стои прѣдъ вратата, и горко ономува, който пристъжи! Главата му ще се търколи на пода. Слѣдователно, ще си зададете първия въпросъ: готови ли сте да се мѫчите и да издѣржите мѫчението. Всичко благородно и възвишено въ свѣта се ражда само отъ мѫчението, не отъ труда. Мѫчението съставлява най-великата работа, трудътъ е втората стїжка, която гради туй, което мѫчението е създало. Християнството се подигна благодарение на мѫчениците, които положиха живота си за него. Не съмъ азъ, който изисквамъ мѫчението, то е единъ неумолимъ законъ на битието, който ще си остане въ сила завинаги. Защо се мѫчатъ хората — това е достояние само на онѣзи, които сѫ въ школата. Никакво друго обяснение повече нѣма да ви дамъ. Какво обяснение повече мога да ви дамъ, когато сте вънъ отъ школата? А резултатътъ отъ мѫчението на физическото поле — това е здравето. Всѣки, който изтърпи мѫчението, той е здравъ. Това може всѣка майка да провѣри. Слаба жена, която зачене и не послуша лѣкарите да по-метне дѣтето, тя ще бѫде силна да го роди; като роди ще бѫде десетъ пѫти по-здрава, от-колкото по-напрѣдъ. Жена три пѫти по-метне ли, свѣршено е съ нея — тя е изгубена. Може

да роди послѣ и 10 дѣца, но не е жена. Същиятъ законъ е и за ученика. Човѣкъ, който не може да издържи три мѣчения, не е ученикъ, той е свѣршилъ. Сега забѣлѣзвамъ, че въ вашите умове се заражда мисъль: колко строгъ е този законъ! Тукъ нѣма място за критика; то е една велика наука: готовъ ли си да се мѣчишъ — нищо повече. Азъ оставямъ въ васъ тази мисъль, да я възприемете или не. Констатирамъ единъ законъ за подмладяване: човѣкъ се помладява само чрезъ мѣчение; който не се мѣчи, той остарява. И ако ме попитате, защо духоветѣ слизатъ на земята, ще ви кажа, че то е само, защото искатъ да се подмладятъ, да се разшири тѣхното съзнание. Старъ човѣкъ е онзи, който е останалъ въ блаженството си и който не иска да слѣзе, да се помѣчи и да се подмлади. Човѣкъ да биде блаженъ и да остарява, това е едно голѣмо противорѣчие въ живота — ще кажете; на това отговарямъ: ако това не бѣше единъ необходимъ законъ въ свѣта, Богъ не би създадъ свѣта. Онзи велики законъ, който заставя Божеството да създаде човѣка, има много по-дѣлбоки причини отколкото философите мислятъ. Нѣкои питатъ защо Господъ създаде свѣта? Туй сж онѣзи философи, които сж отвѣнъ — оглашениетѣ: питате защо — влѣзте вътре въ живота, помѣчете се и ще видите защо.

И тѣй, имайте прѣдъ видъ, че мѣчението е една необходимост въ живота. Азъ говоря за мѣчения, които произтичатъ отъ самата природа,

а не за мъчения, които сами вие си създавате. Вие сега ще помислите върху въпроса за мъчението. Ще се явятъ много противоречия. Като влѣзете въ тази школа, ще се повдигнатъ толкова противоречия, че всинца ще се затрудните и ще станете беспокойни. Вие ще се намѣрите въ положението на човѣкъ, който е обранъ и остава голъ. Но законътъ е такъвъ, че, ако орѣхътъ, който падне, не съблѣче своята дреха въ земята, не може да се развива. Затуй Христосъ казва: „Ако житното зърно не умре, то остава само, но ако умре, то дава плодъ — 30, 60, 100“. Законътъ на мъчението е свързанъ и съ закона на самопожертвуването. Вие не може да се самопожертвувате, докато не разберете закона на мъчението.

Сега, този въпросъ ще разисквате философски и ще съберете факти за и противъ. Може да го разисквате отъ всички страни. Азъ не се плаша отъ противоречия — нека се повдигнатъ. Въ тази школа нѣма място за обикновената вѣра, нѣма място и за любовь. Да се разберемъ. Ако тѣ рсите любовь, идете въ обществото; ако тѣ рсите вѣра, идете въ църквата. Вие ще си отговорите тукъ на какво място сте. То е място на мъчение. И така, свѣтътъ е едно място на мъчение. Този свѣтъ е едно отъ най великитѣ училища на живия Господъ; по-велико училище азъ не познавамъ; наричамъ го основа на всички други училища. Разберете го въ всички негови разклонения и прояви, разберете го въ всичките противоречия, които сѫществуватъ въ свѣта. Въ

всъка стадия, на която се възкачвате, вашиятъ животъ се улеснява и отива къмъ блаженство. Схващамъ една ваша мисъль: „Ама ние имаме мажъ, жена, дъца и т. н.“ Тръбва да разберете истината, безъ да се разочоровавате: колкото повече връзки имате въ свѣта, толкова повече мѫчения ще имате. Както виждате, азъ ви прѣпоръжвамъ най-мѫчния животъ — животъ на мѫчение. Мѫчението вие никѫдъ не може да го избѣгнете, то е една необходимост въ всѣко вѣрю, въ всѣки строй, въ всѣки животъ, въ всѣка мисъль; мѫчението е неизбѣжно и въ любовъта — най-голѣмoto мѫчение именно тамъ се намира. Всички въсъ, жени и мѫже, които знаете любовъта, ще ви попитамъ: Какъ познавате любовъта? Ако попитамъ въсъ, които сте я опитали, какъ бихте я описали? Азъ да ви я опиша, да я материализирамъ. Ще взема човѣшката форма — мома и момъкъ като символи. Момата е весела, лицето ѝ е красаво, очите ясни, устата подвижни, зачервени, пъргава и гъвкава въ своите дѣйствия, всѣки нейнъ по-гледъ като стрѣла насочва, тя е като ловецъ съ натегнатъ лжкъ, дебнешъ своята жертва, като хвърли стрѣла, погледъ, отъ невидѣно на нѣкой момъкъ, нѣщо го припарва, той я заобиква: — „Охъ! Обичамъ я“. Колкото повече тя стрѣли забива, толкова повече той я заобиква. Туй е първата фаза на любовъта. Втората фаза на тази любовъ: тази мома вече не е красива, но има строги черти и мускули, зѫбитѣ ѝ се показватъ. Тя отправя своите стрѣли, но не изъ засада, а

открыто излиза сръщу му, хвърля своите стрѣли, показва своя юмрукъ: „Познавашъ ли ме? Ще се подчинявашъ ли?“ — „Ще се подчинявамъ“. Настава миръ. Сегашната любовь е отъ тази категория. Така, когато съврѣменните хора ми говорятъ за любовь, азъ тази любовь я познавамъ и затова си нося желѣзна броня, да се паза отъ нейните стрѣли. И религиозните хора, като ми говорятъ за любовь, азъ си турамъ бронята и казвамъ: „Сега може да се разговаряме“. Но въ тази школа, окултната, засада не се позволява. Ако нѣкой иска да забие стрѣлите си върху менъ, азъ мога да му стана мишенка — забийте 4—5 стрѣли въ гърдите ми, азъ съмъ готовъ да изтърпя това мѫчение. И жена, когато мѫжътъ я стрѣля 1—2—3 пѫти, да се не намръщва. Мѫжътъ само като опне лжка си или само като профучи край нея изъ лжка стрѣлата, тя завиква. Ако вие разберете изкуството на мѫчението, Царството Божие ще дойде въ васъ. Когато влѣзете въ известна окултна школа, ще ви поставятъ до стѣната и ще ви пращатъ стрѣли — ще ви туриятъ на мѫчение. Азъ бихъ ви попиталъ: защо именно онѣзи, които повѣрваха въ Христа, трѣбваше да бѫдатъ подложени на толкова мѫчения и позоръ въ римските арени? Тѣзи хора, като се обрѣщатъ къмъ Бога, той трѣбваше именно да ги защити. Нали и псаломпѣвецътъ казва: „Който живѣе подъ покрива на Всевишнаго, ще прѣбивае подъ сѣнката на Всемогущаго“, и по-нататъкъ: „Тисяща ще падатъ отъ страната ти и

десетъ тисячи отъ дъсно ти“ — какъ ще примирите туй противорѣчие? Кой е онзи, който живѣе подъ покрива на Всевишния? Който е готовъ да го стрѣлятъ и да изтърпи всички мѫчения. Изтърпите ли всички мѫчения, Господъ ще каже: „Ти може да бѫдешъ подъ моя покривъ“. Това значение има стихътъ въ псаломъ 91. Както виждате, то е велика наука, не наука на чувства и екзалтиране: „Азъ имамъ вѣра“; не, не — опитностъ, опитностъ, опитностъта на великата Любовь! Мнозина ми казватъ: „Защоне ни разкриешъ нѣкои тайни?“ Въ Европа има много школи, които могатъ да разкриятъ тайни, да казватъ начини за завладяване хора и за печелене пари — мога да ви дамъ и адреси — но въ великата Божествена школа законътъ е другъ. Ученникътъ въ тази школа трѣбва да схване великия принципъ на живота — че въ първия моментъ на своето пробудено съзнание, слѣдъ като се пробуди отъ първия животъ на щастие, на блаженство, ще опита мѫчението въ живота — процеса на подмладяване. Тукъ нѣма никакво изключение.

Въ този законъ на мѫчението — азъ ще ви дамъ единъ ребусъ да го разгадаете, като отчасти самъ ще го разгадая. Защо природата е дала тѣзи вѣжди и тѣзи издадини отстрани на носа? Трѣбва да има една черна дъска, за да ви покажа, че човѣкъ е направенъ само отъ цифри — че той е една величина. Това положение на носа и вѣждите показва числото 13. И нещастията на човѣка въ свѣта произтичатъ

отъ гледане, отъ виждане: когато човѣкъ започне да вижда, той започва да страда. И азъ ще прѣведа българската буква В — виждане, страдание. Какви сѫ съставните части на буквата В? Отдѣлени съставята цифрата 13. Ако съберете цифрите едно и три, правятъ четири; ако вземете събира отъ 1 до 4: $1 + 2 + 3 + 4$ правятъ 10 — десетъ е абсолютна величина на буквата В. Като раздѣлите нулата, кръгъ, на двѣ части и двѣтѣ половини долѣпите до 1, пакъ ще

образувате буквата В Като съе

дините З съ 1, единицата — това, което е безгранично — е Богъ; значи, да го слѣете съ Един-

ния, а то е да му дадете всичко.

това е пакъ разложено В, което вижда, което гледа и което е ненаситниятъ човѣкъ. Значи, буквата В, за да се образува, е минала прѣзъ три стадия на развитие.

Азъ ще ви разложа друга една буква отъ бъл-

гарската азбука — буквата

Отгорѣ имате два полукръга; това е човѣкътъ, който е възмѫжаль. Тукъ, при вѣждитъ, се раждатъ електрическиятъ течения и магнетизъмътъ, които спомагатъ за строежа на мускулитъ. Всичките мускули на човѣшкото

лице сж се образували отъ разните тѣхни течения въ различни посоки. Като срѣщнете хора, момъкъ или мома, ще гледате, дали *Хто* е правилно написано върху лицето имъ. Носътъ е единица, основа на цифритѣ. И *Хто* има сѫщо такава. Двата послѣдни полукръга отъ горѣ тѣ сж единъ кръгъ, разложенъ на двѣ — показватъ, че едното течение върви надѣсно, а другото — на лѣво. Но човѣкъ колко се е мѫчилъ, докато образува туй *Х*? Всички сѫщества, докато добиятъ туй положение, сж се мѫчили много въ низшитѣ царства — минали сж извѣстни изпити въ своята еволюция, докато дойдатъ до състоянието на човѣкъ. И човѣшките мисли, за да влѣзатъ въ шестата раса, ще минатъ тоя путь и ще образуватъ нови мускули въ човѣка. Но тѣ ще се образуватъ само съ новите течения, които трѣбва да се възприематъ, да влѣзатъ въ мозъка. Ако не сте готови да се мѫчите, за да ги придобиете, ще останете назадъ въ културата. Животнитѣ, птицитѣ и рибитѣ сж остатъци отъ великата култура въ свѣта. Човѣшкото лице въ бѫдеще ще мине въ една геометрическа фаза. Сега то е отъ разни течения, но, ако вие сте готови да се мѫчите, тия течения ще отминатъ; инакъ, вие ще останете въ старата култура. Има разни култури: на чернитѣ, на червенитѣ, на жълтитѣ и сега на бѣлитѣ. Седите и сждите свѣта: „Ама този така, онзи така“. Дохаждате да ми разправяте кой какво прави и искате азъ да ви оправямъ. Не съмъ пратенъ да оправямъ свѣта. И дори е светотатство да оправямъ свѣта:

споредъ менъ, той е оправенъ; по-добъръ отъ него нѣма; да оправяме свѣта, то значи да богохулствува мъ. Злото е въ нашето неразбиране на свѣта и въ желанието свѣтъ да се прояви по другъ начинъ. Не може да се прояви по другъ начинъ. И бурите ще се появяватъ по опредѣлението за тѣхъ редъ. Колкото и да му се молимъ, сълнцето ще си грѣе сѣ по сѫщия начинъ и ще праща своята енергия. Облаците ще се движатъ по сѫщия начинъ. Природата нѣма да се измѣни нито на милионна частъ. Тя не може да се измѣни по нашите прищѣвки.

Е, сега, кому отъ васъ е идвало на ума да намѣри значението на това *Х*? Нали сте ученици? Онзи, който нѣма на лицето си туй *Х*, е баба. И азъ ще попитамъ: „Разбрахте ли буквата В?“ Вие ще отговорите: „Какъ да не сме разбрали буквата В?“ И започвате: „В е съставено . . .“ Това не е още разбиране. Знаете ли какво то означава? Нѣма да ви обяснявамъ значението на В, какво то означава като гласъ, интонация.

Защо ви представямъ тия двѣ букви? Между тѣхъ нѣма никаква логическа връзка, но геометрическа има. Сега, ако вземете буквата В разложена, то е една котва вдигната горѣ, която показва закона на движението — котвата е вдигната, и корабътъ е тръгналъ — значи, човѣкътъ е тръгналъ. Тя показва слизане на духа отгорѣ, движение къмъ материалния свѣтъ — вдигналъ своята котва отъ небето, отъ почивката на блаженството си и тръгналъ въ миро-вото движение. И ако запитате: „Защо Господъ

е създалъ носа, очитѣ и вѣждитѣ на човѣка“, отговаряймъ: за да покаже посоката на неговото движение — човѣкътъ да се движи въ посоката, която носътъ му посочва. А другата буква — *Х?* Тя показва, че духътъ е слѣзълъ отгорѣ долѣ, до дѣното на материията, забилъ е котва въ земята, въпътилъ се е и е почналъ да обработва земята. Спусналь котвата на дѣното, и корабътъ седи, не мисли да се врѣща на небето. И той ще седи докога? Вие ще отговорите. Всички сте забили котвите си, и азъ ви поздравлявамъ, че сте долу съ своите котви. Движенietо, обаче, отгорѣ надолу не е още животъ; животътъ подразбира смисъла на туй движение.

Да се повѣрнемъ. Какъ опрѣдѣля съвременната наука движението? Какъ опрѣдѣляеме, че въ нась, въ даденъ психологически моментъ, има движение? Движенietо у човѣка се обуславя отъ недоволство: „Недоволень съмъ отъ живота!“ — имашъ движение. Духътъ, като иде отъ горѣ, има всичкия потрѣбенъ запасъ въ себе си, но, като стигне земята, изхарчва запаса, заражда се недоволство, че е напусналъ първоначалното си състояние — спокойствието, и потърсва храна. Ако разберете недоволството като потикъ за мѫчение и трудъ, вие сте разрѣшили правилно задачата на живота; но, ако го разберете, че сте поставени въ неблагоприятни условия, че туй не трѣбвало, онуй не трѣбвало, енергията въ васъ ще се прѣвърне въ омраза и завистъ — ще се роди злото. Когато наблѣгамъ на думата „мѫчение“, азъ подразбирамъ,

че тръбва да пръвърнете недозволството във васъ въ правилно божествено движение. Казахъ ви въ една бесѣда, че тръбва да разберете всичко добрѣ. Човѣкъ, който влиза въ тази школа, тръбва да е много ученъ човѣкъ, тръбва да разбира много добрѣ математиката, геометрията. Тогава всичко това ще изключи въ васъ веднага въ проекция и вие ще виджате християнството не като буква, а като движение на сили, които слизатъ отгорѣ надолу въ разни посоки и се кръстосватъ.

И тъй, човѣкъ е слѣзълъ на земята, за да научи първия великъ законъ — мѫчението. И когато казватъ за Христа, че е слѣзълъ и пострадалъ за цѣлото човѣчество, разбирамъ, че той е дошълъ на земята да научи хората именно на този великъ законъ. Християнството още не е разбрало този законъ. Като не разбираме този законъ, искаме да възложимъ мѫчението на другого. Ходимъ, търсимъ и не можемъ да намѣримъ човѣкъ, който да го понесе. Искаме да сложимъ мѫчението на гърба на нѣкого, и когато успѣемъ да го сложимъ, речемъ: „Слава Богу, оттървахме се!“ Мѫчението е като незаконнородено дѣте. Геройство азъ наричамъ, когато една майка, която е извѣршила прѣстъжение, каже: „Това дѣте е мое, азъ ще понеса хорското прѣзрѣние и всички мѫчения“. Това е то геройство. Само така можемъ да си обяснимъ онova място въ Евангелието, дѣто се казва, че Христосъ е понесълъ беззаконията на свѣта. Той понесе именно незаконнороденото дѣте.

Вие сте въ началото на една велика окултна школа за възdigане на човъчеството и, ако не можете да разберете тазвечерния урокъ, малко ще разберете отсега нататъкъ. Ако, обаче, разберете този първи урокъ и го турите като основа, и втория ще разберете. Не говоря за обикновеното мъжчение. Домашнитѣ мъжчения азъ ги наричамъ само чесане, малка физическа краста. Нѣкой казалъ нѣкоя обидна дума и прѣдизвикаль страдание — то не е мъжчение, то е чесане, физическа краста. Мъжчието е велика наука въ свѣта. Когато вие почнете да се мъжчите азъ ще ви обикна. Само който се мъжчи, може да го обичамъ. Не мислете, че вънъ отъ мъжчието има обичъ. Ако вие не се мъжчите, азъ нѣмамъ нищо общо съ васъ, чужди сте ми и знаете ли какъ чужди? Но, ако се мъжчите, тогава сте ми близки до сърцето ученици. Това е отношението на учителя къмъ учениците. Мъжчите ли се като великанни, съ спокойствие и хладнокръвие, и не изгубвате равновѣснietо на духа си, вие сте обичани. Всички съвременни романисти какъ обясняватъ и цѣнятъ думата „геройство“? Ако нѣкой кавалеръ води вечерно врѣме мома, нападнатъ ги и той офейка, това геройство ли е? Ако я защити и умре за нея, той ще остане въ паметъта ѝ като герой, и тя ще му пали свѣщи; ако ли избѣга, тя ще плюе отгорѣ му и ще каже: „Не те познавамъ“. Така сѫщо, ако у васъ дойде една божествена идея, погнатъ ви, и вие избѣгате отъ нея, сетнѣ, когато отидете при нея, тя ще ви каже: „Не ви познавамъ“. Като

се мжчите, Христосъ ще ви тури вѣнецъ на главата. Кому поставятъ вѣнецъ? Само на онзи, който е понесълъ най-голъми мжчения. Който не е понесълъ мжчения, той е развѣнчанъ. Както виждате, това не е учение за стари и страхливи хора. То е основа на бждещата окултна школа, основа на бждещето общество. Само по такъвъ начинъ може да се съгради то на здрави основи — когато всички рѣшатъ да страдатъ, сир. не да страдатъ, а да се мжчатъ. Мжчението е основа на бждещата окултна школа. Вие може да си имате нѣкой идеалъ, да го наричате „любовъ“ и „смисълъ на живота“, но не си създавайте илюзия, че ще минете въ Царството Божие безъ мжчение: всичко може да стане, но да влѣзете въ него, да се домогнете до Божията любовъ и мждростъ безъ мжчение — никога!

Съ тази бесѣда азъ искамъ да се обновите и слѣдния пжть да додете безъ раници. Вашите светии, икони, идолопоклонство сж нетърпими въ окултната школа. Всичко изхвърлете. Въ тази школа не бива да носите въ себе си мисълъта за недоволство. Когато нѣкой ви направи нѣкое зло и сте недоволни отъ него, благодарете на Бога, задѣто ви е удостоилъ съ това благо: „Благодаря ти, Господи, за това голъмо благо, съ което си ме удостоилъ!“ Ако вие мислите да се освободите отъ всички страдания въ свѣта, да прѣкарате вашия животъ безъ мжчения, лъжете се: „Нѣма другъ пжть къмъ небето, освѣнъ мжчението“. Има още единъ пжть, който може да прѣмине безъ страдание, но той не

отива нагорѣ. Мъжението води нагорѣ, а избѣгването отъ него — надолу. Мъжението е необходимо на въсъ, като ученици — то е едно качество на учениците. Имате ли туй първо качество — имате здрава основа, нѣмате ли го — всичко е свършено: крачка напрѣдъ не може да пристъпите. И какво ще стане съ насъ? Ще почнемъ да се отчуждаваме, понеже не можемъ да се разбираме. Защо? Разбира се: защото хора, които лѫтуватъ въ противоположни посоки, се отдалечаватъ.

Та въ туй движение на *Хто* има едно разбиране. Какво, прѣполагате, прѣставляватъ долната и горната части на *Хто*? То сѫ двата принципа, които се спорѣщатъ. Вие виждате, че тия кръгове сѫ разкъсани, нали? Ако потеглите отъ очитѣ една права линия навънъ, кѫдѣ ще отиде? До ушитѣ — слѣдващиятъ центъръ; значи, знанието въ свѣта се придобива само чрѣзъ слушане. Както виждате, тукъ се спорѣщатъ два велики принципа, които съвременната психология нарича: стремежъ на духа и стремежъ на душата, стремежъ на ума и стремежъ на сърцето. Този стремежъ произтича само отъ слушане. А слушането може да дойде, когато човѣкъ е вече издѣржалъ първия изпитъ — мъжението. Ще го посѣти любовъта и, като дойде, ще извѣрши въ него новъ прѣвратъ и ще даде насока на неговото ухо, да разбира правилно туй, което слуша. Туй го вършите въ обществения животъ — момъкътъ и момата се вѣнчаватъ — безъ да знаете защо. То се дѣлжи

на онзи великъ стремежъ на човѣшката душа да се съедини съ Бога. Който не разбира значението на този законъ за буквата В, иска да излѣзе извѣнъ себе си и да отиде на небето и тогава да разбере Бога; но човѣкъ трѣба да го разбере тукъ на земята. Ако разбере най-първия и най-важенъ законъ тукъ на земята, той ще го разбере и горѣ на небето. Ако не го разбере тукъ на земята, нѣма да го разбере и на небето. Съвременното християнство, тъй както тълкува влизането въ Царството Божие, то го кризо схваща, защото се поставя на фалшиви основа.

Азъ не искамъ изведенъжъ да изхвѣрлите всичко отъ васъ; вие ще си държите вашите стари вѣзглиди. Най-първо вие трѣба да решите всички въпроси вжтре въ себе си: готови ли сте да се мѫчите? Не искамъ страдания: ония, които страдатъ, споредъ менъ, сѫ страхливци. Страхливиятъ страда, а героятъ се мѫчи. Хванать го и го биять, и той страда — това не е мѫчение. Мѫчението е, когато разбере, че страданието е за негово добро, и го издѣржи съ спокойствие. Великъ законъ е мѫчението! Който не може да издѣржи мѫчението, той не може да издѣржи и страданието. Разберете ли това, всички ваши послѣдующи стѣпки въ живота ще иматъ смисълъ — ще имате правилно разбиране. Да се разберемъ: думата страдание азъ опредѣлямъ законъ на движение въ свѣта; страдание и движение то е едно и сѫщо нѣщо. Но, за да се движите въ извѣстна посока, трѣба

да имате знание, умъние въ посоката, къмъ която отивате, и да сте добръ освъдомени, да знаете пътя, по който отивате, какъвъ е. „Неприятно ми е — страдамъ!“ Твоята неприятност не е страдание. Туй, че страдашъ, показва само, че ти отивашъ въ извѣстна посока въ този божественъ свѣтъ.

Та, ще се спрете на думата мѫчение — тя е най сѫществената, най-важната въ свѣта и въ тази школа, въ която искате да бѫдете ученици. Ще спрѣгате тази дума въ всички лица и врѣмена, и да ви става приятно, когато вие и всички други се мѫчатъ, защото въ мѫчението е спасението. Ако не бѣ мѫчението, Христосъ би ли станалъ това което е? Кого наричатъ антихристъ? Онзи, който не се е мѫчилъ, а иска да заеме мѣстото на Христа. Който се е мѫчилъ и съ спокойствие е изтърпѣлъ мѫченията, той е Христосъ, а който не се е мѫчилъ и иска не прѣзъ прѣдната, но прѣзъ задната врата да влѣзе, той е антихристъ. Тъй говори тази окултна школа.

АЗЪ застѣгамъ въпроса за мѫчението общо, въ всичките му разклонения. То е застѣгнало сегашното общество едва съ края на своя не-кътъ, само го е одраскало. Като сравнявамъ вашиятъ мѫчения съ дѣйствителнитѣ, едва-ли тѣ се равняватъ на една хилядна отъ истинскитѣ. И още казвате, че за Бога се мѫчите! Не. Прѣстанете да мислите, че сте се мѫчили. Може да сте се тревожили, да сте страдали, но не вѣрвамъ да сте се мѫчили. Азъ признавамъ за мѫ-

ченикъ истински само Христо. Мъжчили сѫ се ученициятъ на тази школа, но съвременниятъ свѣтъ не се мѫчи. Сега настава великиятъ моментъ на мѫченieto за сегашното общество, въ свѣта идва едно мѫчение — идва вече. То ще дойде и ще замине. И онѣзи, които го разбератъ, ще се повдигнатъ въ бѫдеще. Които не го разбератъ, ще се утаятъ. Искамъ всички вие да сте мѫченici. Слѣзте долу, въ дѣнното на мѫченieto, и ще прѣстанатъ всички разногласия между васъ. Туй е съгласно съ Христовото учение — нали Христостъ слѣзе въ ада, да изкупи нашите грѣхове? Туй наричатъ въ окултната школа изучване на малкитъ мистерии. И като изучите малкитъ, вие ще отидете къмъ великитъ мистерии. Центърътъ на земята е пътъ къмъ слѣнцето — нѣма други пъти. Не подразбирамъ туй слѣнце, което сега виждате, то е само една седма отъ дѣйствителното слѣнце.

Дотукъ сега ще спремъ. Тази бесѣда за съга само една дума — мѫченieto, и бесѣдата ми може да се нарече бесѣда за мѫченieto. Постарарайте се да разберете тази дума въ всички й дѣлбокъ смисъль. Каква красива дума е тя, макаръ и облѣчена въ дрили! Ако се облѣчете въ дрехата на мѫченieto, азъ ще ви поздравя. Поне единъ отъ васъ е разбралъ това, което говорихъ, а то е за менъ достатъчно — отъ всинца ви единъ да разбере. Повече не искамъ. Положително зная, че единъ е разбралъ. Други дали сѫ разбрали, за менъ не важи. Слѣдователно, тази вечеръ свѣршвамъ съ единица. Не

казвамъ двама — само единъ тази вечеръ има.
Сега се питате кой е? Той самъ си знае.

И когато ви попитатъ: „Какво се учи въ тази школа?“ — Мъчението — основа на Царството Божие. Нищо повече — за онзи, който не разбира; а за онзи, който разбира — начало на великата Божия мъдрост въ пълната нейна хармония и красота.

(Бесѣда, държана на учениците и ученичките отъ окултурната школа на Всемирното Бѣло Братство, на 5 февруари 1920 г., четвъртък).

